

1 De jachtpartij

HAN ALISTER HURKTE NAAST DE DAMPENDE MODDERBRON EN HOOPTE van harte dat de dunne modderkorst zijn geringe gewicht zou houden. Hij had een doek over zijn mond en zijn neus gebonden, maar zijn ogen brandden en traanden van de zwaveldampen die uit de borrelende drab omhoogkwamen. Met zijn stok reikte hij naar een veld sappige, knolvormige planten met gifgroene bloemen aan de rand van de bron. Hij schoof de punt van zijn stok onder de plantenmassa, wrikte hem los uit de modder, tilde hem omhoog en liet hem in de hertenleren tas vallen die over zijn schouder hing. Toen kwam hij voorzichtig overeind en liep behoedzaam terug in de richting van de vaste grond.

Hij was er bijna toen zijn ene voet door het broze oppervlak brak en hij tot zijn kuiten in de grijze, taaie, kokendhete modder zakte.

‘Gloeiende botten van Hanalea nog aan toe!’ gilte hij. Hij gooide zichzelf achterover, in de hoop dat hij niet plat op zijn rug in een andere modderpoel zou belanden. Of, erger nog, in een van de blauwwaterbronnen, die binnen enkele minuten al het vlees van zijn botten zou koken.

Gelukkig landde hij op vaste bodem, midden tussen de dennenbomen, met zo’n klap dat de lucht met geweld uit zijn lichaam werd geperst. Han hoorde hoe Danser langs de helling achter hem naar beneden klauterde en zijn best deed om zijn lachen in te houden. Danser greep hem bij zijn polsen, leunde naar achteren en sleepte hem naar veiliger grond.

‘We zullen je naam veranderen, Jaagt Alleen,’ zei Danser. Hij hurkte naast Han neer. Zijn getaande gezicht stond ernstig en zijn verontrustend blauwe ogen keken onschuldig, maar zijn mondhoeken trilden. ‘Wat dacht je van “Waadt door de Modderpoel”? Afgekort “Modderpoel”?’

Han kon er niet om lachen. Vloekend pakte hij handenvol blade-
ren en begon zijn laars schoon te vegen. Hij had zijn afgetrapte mo-
cassins aan moeten doen. Zijn kniehoge laarzen hadden hem een ake-
lige brandwond bespaard, maar zijn rechterlaars zat onder de
stinkende modder, en hij wist dat hij daar meer over te horen zou
krijgen als hij thuiskwam.

‘Dat zijn een paar goede Clan-laarzen,’ zou zijn moeder zeggen.
‘Weet je wel wat ze kósten? Denk je dat het geld me op de rug groeit?’

Het deed er niet toe dat ze er nooit een cent voor had betaald. Dan-
sers moeder Willo had ze aan Han gegeven, in ruil voor de zeldza-
me doodshoofdpaddenstoel die hij het afgelopen voorjaar had ge-
vonden. Mam was niet blij geweest toen hij ze mee naar huis bracht.

‘Láárzen?’ Ze had hem ongelovig aangestaard. ‘Luxe láárzen? Hoe
lang zal het duren voor je daaruit gegroeid bent? Had je geen geld
kunnen vragen? Of graan om onze magen te vullen? Of hardhout,
of warme dekens voor onze bedden?’ Ze was op hem afgelopen met
de zweep, die ze altijd bij de hand leek te hebben. Han was achter-
uitgeweken, want hij wist uit ervaring dat zijn moeder aan een leven
van hard werken een sterke arm had overgehouden.

Ze had de striemen op zijn rug en armen geslagen. Maar de laar-
zen had hij gehouden.

Ze waren veel meer waard dan wat hij ervoor in ruil had gegeven,
dat wist hij zeker. Willo was altijd gul voor Han, mam en zijn zus
Mari, omdat zij geen man in huis hadden. Tenzij je Han meetelde,
wat de meeste mensen niet deden. Hoewel hij al vijftien was. Bijna
zestien.

Danser haalde water uit de Vuurgatbron en goot het over Han’s
modderige laars. ‘Hoe komt het toch dat alleen rotplanten die op
een rotplek groeien geld waard zijn?’ peinsde hij.

‘Als ze in een tuin zouden groeien, zou niemand er een cent voor
overhebben,’ gromde Han, terwijl hij zijn handen aan zijn broek af-
veegde. De zilveren armbanden om zijn polsen zaten ook onder de
modder; de prut zat diep in het fijne graveerwerk. Als hij thuiskwam,

zou hij ze goed moeten afborstelen, anders zou hij daar ook iets over te horen krijgen.

Het was een passend besluit van een frustrerende dag. Ze waren al sinds zonsopgang op pad en hun enige opbrengst bestond uit drie zwavellelies, een grote zak kaneelbast, wat mesblad en een handvol knobbelkruid, dat hij op de markt van de laaglanders wel voor maagdenkruid kon laten doorgaan. Het was nog te vroeg in het seizoen om planten en kruiden te zoeken, maar omdat de beurs van zijn moeder leeg was, was hij toch de bergen in gegaan.

‘Ik heb er schoon genoeg van,’ zei Han, hoewel het zijn eigen idee was geweest. Hij greep een steen en smiet hem in de modderpoel, waar hij met een venijnige plons in verdween. ‘Laten we iets anders gaan doen.’

Danser hield zijn hoofd schuin; zijn met kralen versierde vlechten slingerden om zijn gezicht. ‘Wat wil je...’

‘Laten we op jacht gaan,’ zei Han, met een gebaar naar de pijl en boog op zijn rug.

Danser dacht even na. ‘We kunnen de Verbrande Bomenwei proberen. De Fells-herten trekken nu vanuit het laagland de hogere gebieden in. Vogel heeft ze daar eergisteren gezien.’

‘Oké, dan gaan we.’ Han hoefde er niet lang over na te denken. Het was een hongerige tijd. De potten met bonen, kool en gedroogde vis, die zijn moeder voor de lange winter had opgeslagen, waren als sneeuw voor de zon verdwenen. Niet dat hij zin had om voor de zoveelste keer zijn maal te doen met bonen en kool, maar de laatste tijd was het pap, soms met wat gepekeld vlees erbij voor de smaak. Vlees op tafel zou de tot nog toe magere opbrengst van zijn zoektocht meer dan goedmaken.

Ze lieten de dampende bronnen achter zich en vertrokken in oostelijke richting. Danser ging voorop en liep in een moordend tempo door de Dyrnnevallei naar beneden. Door de inspanning verdween Han’s slechte bui. Het was moeilijk om op zo’n dag lang boos te blijven. Overal om hen heen waren tekenen van de komende lente. Stinkdierenkool, maagdenkus en meiappeltjes bedekten de grond, en Han ademde de geur in van warme aarde die zich van zijn winterkleed heeft bevrijd. Het water van de Dyrnne spoelde bruisend over de stenen en stortte zich bulderend naar beneden in watervallen, gevoed door smeltwater van de hoger gelegen hellingen. Naar-

mate ze verder afdaalden, werd het warmer en al gauw trok Han zijn hertenleren jack uit en stroopte zijn mouwen tot boven zijn ellebogen op.

Op de Verbrande Bomenwei had ooit een brand gewoed. Over een paar jaar zou de plek weer zijn ingelijfd door het bos, maar nu was het een zee van hoog gras en wilde bloemen, waar de verkoolde stronken van dennenbomen boven uitstaken. Andere boomstronken lagen her en der verspreid, alsof een reus ze als lucifershoutjes op de grond had laten vallen. Kniehoge dennenboompjes bedekten de bodem, en waar ooit de diepe duisternis van een dennenbos had geheerst, stonden nu braam- en frambozenstruiken te baden in het zonlicht.

Han's hartslag versnelde. Een stuk of tien Fells-herten stonden met gebogen kop te grazen van het malse voorjaarsgras. Hun grote oren trilden om de insecten te verjagen en hun rode vacht tekende zich als verfspatten af tegen de bruine en groene tinten van de wei.

Danser was de betere boogschutter. Hij had meer geduld bij het kiezen van het juiste moment om te schieten, maar Han was ook niet slecht. Hij zag geen enkele reden waarom ze niet allebei een hert voor hun rekening zouden nemen. Hij begon al te watertanden bij de gedachte aan malse braadstukken en sappige stoofschotels.

De jongens liepen om naar de lagergelegen kant van de weide, waar de wind van hen af stond. Han kroop weg achter een groot rotsblok, haalde zijn boog van zijn rug, trok de slappe pees strak en controleerde de spanning met zijn vereelde duim. De boog was nieuw en was speciaal voor hem gemaakt, omdat hij de laatste tijd nogal was gegroeid. De boog was van Clan-fabricaat, net als alles in zijn leven wat tegelijkertijd mooi en functioneel was.

Hij kwam behoedzaam overeind en trok de pees naar achteren, tot bij zijn oor. Toen stopte hij even om de lucht op te snuiven. De wind voerde de onmiskenbare geur van brandend hout aan. Han tuurde langs de bergwand omhoog en zag een dunne streep rook die langs de helling kronkelde. Hij keek Danser aan en trok vragend zijn wenkbrauwen op. Danser haalde zijn schouders op. De grond was doorweekt en het voorjaarsblad was groen en sappig. In dit seizoen hoorde er niets te branden.

De herten in de wei hadden de brandlucht ook geroken. Ze hieven snuivend hun koppen op en stampten nerveus op de grond. Het oog-

wit was zichtbaar in hun vochtige, bruine ogen. Nu zag Han orangerode vlammen onder aan een strook van vuur, en de wind die langs de heuvel naar beneden waaide, was heet en dik van de rook.

De herten draaiden even angstig rond, alsof ze niet wisten waar ze naartoe moesten, maar toen keerden ze in één vloeiende beweging om en vluchtten weg naar hun schuilplaats.

Han hief haastig zijn boog en wist nog net een pijl af te schieten toen de kudde voorbijrende. Hij miste volledig. Danser had al even weinig geluk.

In de hoop nog een schot te kunnen wagen, rende Han, over obstakels springend, achter de kudde aan langs de helling naar beneden, maar het had geen zin. Hij ving nog net een verleidelijke glimp op van de witte vlekken onder hun staart, en toen verdwenen de herten tussen de dennenbomen. In zichzelf mopperend sjokte hij terug naar boven, waar Danser langs de berghelling omhoogstaarde. Het vuur rolde onverbiddeijk hun kant op. Naarmate het verder bergafwaarts kwam, leek het aan vaart te winnen. In zijn kielzog liet het een verkoold en troosteloos landschap achter.

‘Wat is er aan de hand?’ Danser schudde zijn hoofd. ‘In deze tijd van het jaar wordt nooit bos platgebrand.’

Gevoed door het kale kreupelhout kreeg het vuur nieuwe stuwkracht. Het sprong over smalle ravijnen, en vonken spatten alle kanten op, voortgedreven door de wind. De hitte schroeide de huid van Han’s onbeschermd gezicht en handen. Hij schudde de as uit zijn haar en sloeg brandende vonken van zijn kleren. Het gevaar van de situatie begon nu tot hem door te dringen. ‘Kom! Laten we maken dat we wegkomen!’

Glijdend over de klei en de natte bladeren sprintten ze over de bergrug. Ze wisten dat het een ramp kon betekenen als ze nu vielen. Ze zochten hun toevlucht achter een rotsachtig uitsteeksel dat uit de dunne, begroeide huid van de berg omhoogstak. Konijnen, vossen en andere kleine dieren kwamen voorbijrennen, onmiddellijk gevolgd door de vlammen. De vuurlijn raasde sissend en knetterend voorbij, alles verslindend wat op zijn pad was.

Toen, na het vuur, tekenden zich tegen de lucht drie ruiters af, als schaapherders die de vlammen voor zich uit dreven.

Han staarde hen gebiologeerd aan. Het waren jongens, niet ouder dan Danser en hijzelf, maar ze droegen prachtige mantels van zijde

en dunne wol, die tot hun stijgbeugels reikten, en lange stola's met wonderlijke symbolen die schitterden in de zon. Hun paarden waren geen stevige, ruig behaarde bergpony's, maar laaglandpaarden met lange, slanke benen en trots gebogen halzen, en hun zadels en hoofdstellen waren versierd met zilveren beslag.

Han had verstand van paarden. Deze dieren zouden een normaal mens een jaarsalaris kosten. Hij zou er zijn hele leven voor moeten werken.

De jongens reden ontspannen, onverschillig bijna, alsof ze zich niet bewust waren van het adembenemende landschap om hen heen. Alsof dat er voor hun soort niet toe deed.

Danser verstarde. Zijn zongebruinde gezicht werd hard en zijn blauwe ogen verloren al hun uitdrukking en glans. 'Vloekwerpers,' fluisterde hij. Vloekwerper was het Clan-woord voor magiër. 'Ik had het kunnen weten.'

Vloekwerpers, dacht Han. Angst en opwindung sloegen door hem heen. Hij had er nog nooit een van dichtbij gezien. Magiërs lieten zich niet in met mensen zoals hij. Zij woonden in de prachtige paleizen rondom Kasteel Fellsmars en maakten deel uit van de hofhouding van de koningin. Sommigen verbleven op de 'Grijze Dame', waar de Magiërraad bijeenkwam. Ze werden als ambassadeurs uitgezonden naar andere landen – en met reden. Geruchten over hun toverkracht hielden buitenlandse indringers op afstand.

De machtigste onder hen was de Hoogmagiër, adviseur en magische kracht achter de Koningin van de Fells.

'Bij magiërs moet je uit de buurt blijven,' zei mam altijd. 'Het is beter als dat soort lui je niet opmerken. Als je te dichtbij komt, kunnen ze je zó levend verbranden of veranderen in iets smerigs of slechts. Gewoon volk is voor hen net straatvuil.'

Net als alles wat verboden was, hadden magiërs op Han een bijzondere aantrekkingskracht, maar het advies van zijn moeder had hij nog nooit in de wind kunnen slaan. Vloekwerpers mochten niet in de Geestbergen komen, behalve in hun Raadhuis op de 'Grijze Dame'. Ze zouden zich nooit in de Voddenvijk wagen, de ruige buurt in Fellsmars waar Han woonde. Als ze iets van de markt nodig hadden, stuurden ze hun bedienden om het voor hen te kopen.

Terwijl de ruiters hun schuilplaats naderden, nam Han ze aandachtig op. De vloekwerper die voorop reed, had steil, zwart haar tot op

zijn schouders. Hij droeg meerdere ringen aan zijn lange vingers, en aan een zware ketting om zijn nek hing een uitvoerig bewerkte hanger. Ongetwijfeld was dit een of andere krachtige amulet.

Zijn stola's waren rijkelijk versierd met zilveren valken met uitgestrekte klauwen, klaar voor de aanval. Zilveren valken, dacht Han. Dat was zeker het symbool van zijn magiërfamilie.

De andere twee hadden allebei rood haar en een platte, brede neus. Op hun stola's stonden blazende Fells-katten afgebeeld. Blijkbaar zijn dat broers of neven van elkaar, dacht Han. Ze reden iets achter de magiër met het zwarte haar en het leek erop dat ze aan hem ondergeschikt waren.

Han had het niet erg gevonden om zich schuil te houden en gewoon toe te kijken terwijl ze voorbijreden, maar Danser had andere plannen. Hij sprong plotseling uit de schaduw van de rots te voorschijn, praktisch onder de hoeven van de paarden. De dieren schrokken zo dat het de drie ruiters moeite kostte om in het zadel te blijven.

'Ik ben Vuurdanser,' deelde Danser op luide toon mee. 'Van Marisa Pijnhout.' Het gebruikelijke welkomstritueel voor reizigers sloeg hij over en hij kwam meteen ter zake. 'Dit Kamp wil weten wie jullie zijn en wat magiërs te zoeken hebben op de Hanalea. Volgens de Naeming is het hier voor jullie verboden terrein.' Danser stond met gebalde vuisten, maar hij leek erg klein vergeleken bij de drie vreemdelingen op hun hoge paarden.

Wat heeft die nou? vroeg Han zich af, terwijl hij schoorvoetend uit zijn schuilplaats te voorschijn kwam om naast zijn vriend te gaan staan. Hij was ook niet blij met wat de vloekwerpers hadden gedaan, maar hij was wel zo snugger om het niet tegen hun toverkunsten op te nemen.

De jongen met het zwarte haar keek dreigend op Danser neer. Toen schrok hij terug en even werden zijn donkere ogen groot van verbazing. Maar meteen daarna trok hij zijn gezicht weer in een koele, minachtende plooi.

Hij herkent Danser, dacht Han. Maar Danser kent hem blijkbaar niet. Ik vraag me af hoe dat zit.

Hoewel Han langer was dan Danser, gleed de blik van de magiër over hem heen als water over een steen, en keerde meteen terug naar zijn vriend. Han keek naar zijn bemodderde hertenleren beenkap-

pen en zijn eenvoudige blouson en benijdde de vreemdeling om zijn mooie kleren. Hij voelde zich onzichtbaar. Onbeduidend.

Maar Danser liet zich niet intimideren. 'Ik vroeg hoe jullie heten,' zei hij.

De jongen met de valken op zijn kleding keek even naar de andere twee, alsof hij met hen wilde overleggen of hij de vraag zou beantwoorden. Toen draaide hij zich om naar Danser. 'Ik ben Micah Bayar, van Huis Aerie,' sprak hij, op een toon alsof ze alleen al bij het horen van zijn naam op hun knieën zouden moeten vallen. 'Koningin Helena en de prinsessen Raisa en Mellony zijn daar beneden in de Vale op jacht. Wij drijven alleen de herten voor hen naar beneden.'

'Wat?' reageerde Han geschrokken. 'Dat mag niet! De herten zijn niet van de koningin.'

Opnieuw gleed de blik van de jonge magiër slechts vluchtig over Han heen, alsof hij meteen weer vergat dat hij er was. 'Een succesvolle jachtpartij brengt koningin Helena altijd in een goede stemming,' verklaarde Bayar, terwijl hij zijn stola's rechte trok. Er was een stekende ondertoon in de manier waarop hij dit zei. Alsof Bayar, door de koningin een plezier te doen, een verwend kind haar zin gaf.

'Jullie zijn minderjarig,' zei Danser. 'Jullie mógen niet eens magie gebruiken.'

Hoe weet Danser dat? vroeg Han zich af. Zelf wist hij niets van magiërregels.

Blijkbaar had Danser een gevoelige snaar geraakt, want Bayar keek hem nijdig aan. 'Dat zijn zaken voor magiërs,' zei hij. 'Daar heb jij niets mee te maken.'

'Nou, Micah de Vloekwerper,' zei Danser minachtend, 'als koningin Helena in de zomer op herten wil jagen, kan ze de bergen in gaan om ze te zoeken. Zoals ze altijd heeft gedaan.'

'Juist ja,' zei de jonge magiër. Hij keek even om zich heen, alsof hij in een armoedige herberg stond. 'En waar zou ze dan moeten verblijven?'

'Koningin Helena heeft Clan-bloed in haar aderen,' zei Danser. 'Zij is altijd welkom in de Kampen.'

Bayar trok zijn donkere wenkbrauwen op. 'Waar ze dan zeker op de grond mag slapen, schouder aan schouder met een stuk of tien "bloedverwanten". En waar ze een week geen warm bad kan nemen. En daarna mag ze zeker naar houtrook en zweet stinkend terug naar

huis, met een luizenplaag op de koop toe?’ Hij begon smalend te lachen en zijn vrienden lachten met hem mee. ‘Ik kan haar niet kwaaklijk nemen dat ze de voorkeur geeft aan Kasteel Fellsmars.’

Han keek hem met open mond aan. Hij dacht aan de gezellige berghutten met hun slaapbanken, de liedjes en verhalen rondom het haardvuur, de gezamenlijke maaltijden uit de grote pot. Zoveel nachten was hij in slaap gevallen onder de vachten en zelfgemaakte dekens van de Clan, terwijl de oude liedjes zijn dromen aan elkaar weefden. Han hoorde niet bij de Clan, maar het was de enige plek waar hij zich thuis en veilig voelde.

‘Alle prinsessen die aanspraak maken op de troon, worden in Clangezinnen opgenomen,’ zei Danser. Hij stak zijn kin koppig naar voren. ‘Koningin Helena heeft er weinig tijd doorgebracht, maar prinses Raisa heeft drie jaar in Kamp Demonai gewoond.’

‘De vader van de prinses, die zelf van Clan-komaf is, houdt er nogal achterhaalde ideeën op na,’ antwoordde Bayar, en zijn metgezellen lachten weer. ‘Ik zou nooit willen trouwen met een meisje dat in een berghut heeft gewoond. Ik zou bang zijn dat ze daar voorgoed zou zijn verpest.’

Plotseling had Danser een mes in zijn hand. ‘Zeg dat nog eens, vloekwerper?’ zei hij. Zijn stem was net zo koud als het water van de Dyrnne.

Bayar trok hard aan zijn teugels en zijn paard deed een stap achteruit, zodat er meer afstand tussen hem en Danser ontstond.

Met bonzend hart kwam Han naast Danser staan. Hij legde zijn hand op het heft van zijn mes, waarbij hij goed oplette dat hij Dansers werparm niet in de weg stond. Danser was snel en kon goed met een mes overweg. Maar een mes, of zelfs twee messen, tegen toverkracht?

‘Kalm aan, paddenstoelenvreter.’ Bayar gleed met zijn tong langs zijn lippen, zijn ogen strak op Dansers mes gevestigd. ‘Het zit zo. Mijn vader zegt dat meisjes die naar de berghutten zijn geweest, trots en eigenwijs terugkomen. Moeilijk in de hand te houden. Dat is alles.’ Hij grijnsde, alsof het een goede grap was.

Danser lachte niet. ‘Wil jij beweren dat de troonopvolgster van de Fells *in de hand moet worden gehouden?*’

‘Danser,’ zei Han waarschuwend, maar die schudde afwerend zijn hoofd.

‘Misschien sturen ze Hare Hoogheid een volgende keer naar Tamron,’ zei Bayar, zonder Han een blik waardig te keuren. ‘In het zuiden zijn ze redelijk beschaafd. Veel betere voorbereiding op het hofleven. En ze eten er tenminste niet met hun handen.’

‘O, is dat zo?’ zei Danser. Zijn lippen waren wit van woede. ‘Volgens mij is het niet prinses Raisa die manieren moet leren.’

Han taxeerde de drie magiërs, zoals hij in een straatgevecht zijn tegenstanders zou taxeren. Alle drie hadden ze zware, onhandige zwaarden bij zich, die zo te zien nog maar weinig waren gebruikt. De kunst is om ze van hun paarden af te krijgen, dacht hij. Een snelle haal door de zadeliem, klaar. Dicht naar ze toe gaan, zodat ze weinig kunnen beginnen met hun zwaarden. Eerst Bayar uitschakelen, dan gaan de andere twee er vanzelf vandoor.

Een van de roodharige tovenaars schraapte zenuwachtig zijn keel, alsof hij niet blij was met de wending die het gesprek had genomen. Hij was de oudste van de twee, een kort, dik ventje, dat met zijn bleke, sproeterige handen stevig zijn teugels omklemde. ‘Micah,’ zei hij met een Vale-accent, en hij knikte naar de vallei beneden. ‘Kom, laten we gaan. Straks missen we de jacht.’

‘Wacht even, Miphis.’ Bayar staarde neer op Danser. Zijn donkere ogen glinsterden in zijn bleke gezicht. ‘Heet jij niet Hayden?’ vroeg hij in de Common-taal. Hayden was Dansers Vale-naam. ‘Alleen... Hayden toch, hè? Een bastaardnaam. Jij hebt geen vader.’

Danser verstijfde. ‘Dat is mijn Vale-naam,’ zei hij, en hij stak uitdagend zijn kin in de lucht. ‘Mijn echte naam is Danser.’

‘Hayden is een magiërnaam,’ zei Bayar, spelend met de amulet om zijn nek. ‘Hoe durf je te beweren...’

‘Ik beweer helemaal niets,’ zei Danser. ‘Ik heb die naam niet gekozen. Ik ben van de Clan. Waarom zou ik een vloekwerpersnaam gebruiken?’

Goede vraag, dacht Han. Hij keek van de een naar de ander.

Bayar werd vuurrood en het duurde even voor hij een antwoord klaar had. ‘Tja, Hayden,’ zei hij toen, tergend langzaam. ‘Misschien heb jij jezelf wel verwekt. Dat zou dus betekenen dat jij en je moeder...’

Dansers arm schoot omhoog, maar Han wist hem nog net opzij te slaan toen het wapen zijn hand verliet. Het mes eindigde trillend in een boomstam.